

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.35.352/2018/9.

A tanács tagjai: . Hajnal Péter a tanács elnöke, Dr. Heinemann Csilla előadó bíró,
Dr. Sisák Péter bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Cserhalmi Tamás ügyvéd

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Az alperes képviselője: Dr. Kókai Dávid Mihálykamurai jogtanácsos

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes (15. sorszám)

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
12.K.27.110/2018/10.

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.27.110/2018/10. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az alperes 2235333921 számú határozatát hatályon kívül helyezi, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

A felmerült elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget a felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - külön felhívásra - az állam részére 80.900 (nyolcvanezer-kilencszáz) forint kereseti részilletéket, és 273.000 (kétszázhetvenháromezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A fennmaradó kereseti részilleték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2004. március végéig dolgozott a B-i Önkormányzat Polgármesteri Hivatalában. Munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatt bírósághoz fordult, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Bíróság a felmentés jogellenessége okán 7.613.754 Ft jövedelempótló kártérítés

megfizetésére kötelezte a munkáltatót azzal, hogy a kötelező levonások utáni részt a felperesnek fizesse ki és megítélt 450.000 Ft perköltséget is. A kártérítés összegét a másodfokú bíróság végzésével 7.465.635 Ft-ra javította.

- [2] A felperes ügyvédje a bruttó összeget inkasszóval leemelte az önkormányzat, mint munkáltató folyószámlájáról, majd az önkormányzat jegyzőjének felhívására a munkavállalót terhelő járulékokat és személyi jövedelemadó előleget (2.646.589 Ft) a felperes visszautalta.
- [3] A munkáltató felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperest megillető összeget bruttó 3.890.747 Ft-ban állapította meg és 250.000 Ft perköltséget is megítélt. A különbözet visszatérítése tárgyában végrehajtási eljárás indult, melynek során a felperest 2.288.615 Ft és kamata visszafizetésére kötelezték.
- [4] A felperes a 2007-re benyújtott bevallásában különböző jogcímenek összesen 3.045.109 Ft levont adóelőleget szerepeltetett, visszaigényelt 264.500 Ft-ot, amit 2008 júniusában kiutaltak számára, továbbá befizetett 73.000 Ft különadót, ami utóbb javára rendezésre került. A felperes a Legfelsőbb Bíróság ítélete és a végrehajtási ügy befejezését követően 2012 áprilisában önellenőrzést nyújtott be, melyben összevont adóalapját 2.189.122 Ft-ban, számított adóját 482.084 Ft-ban határozta meg, ebből lakáscélú és biztosítás célú kedvezményt vont le 220.000 Ft összegben, így a fennmaradó fizetendő adóját 292.084 Ft-ban rögzítette. Miután a kifizetők tőle 2007-re 3.045.109 Ft adóelőleget vontak le, ezért 2.783.025 Ft visszaigénylést tüntetett fel, kiutalni 2.518.525 Ft-ot kért az alapbevallása nyomán már megfizetett 264.500 Ft-ra figyelemmel.
- [5] Az adóhatóság a felperesnél 2007. évre bevallások utólagos pénzösszeg kiutalás előtti vizsgálatát rendelte el, melynek során beszerezte a 2007. évre vonatkozó, a MÁK által 2012. június 14-én kiállított módosított jövedelem igazolást is. Ennek adatait figyelembe véve a felperes terhére 2.696.221 Ft adókülönbözetet állapított meg, ebből 177.696 Ft-ot adóhiánynak, míg a fennmaradó részt jogosulatlan visszaigénylésnek minősítette, melyre adóbírságot és késedelmi pótlékot is felszámított. Kifejtette, hogy azért nem jogos a visszaigénylési kérelem, mert a felperes az adóhatóság részére nem teljesített befizetést, a jövedelmeit terhelő közterheket a munkáltató vonta le, vallotta be a bírósági ítélet nyomán, az adózó a munkáltatónak utalta vissza az összegeket, a munkáltató és a felperes egymás között nettó módon számoltak el.
- [6] A felperes fellebbezése nyomán eljáró másodfokú hatóság az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [7] A felperes keresetlevelében az alperesi határozat felülvizsgálatát kérte, túlfizetése folytán kérte önellenőrzésének teljesítését.
- [8] Az elsőfokú bíróság a 17.K.27.303/2013/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, kérte megállapítani, hogy jogszerűen igényelt vissza 2.518.525 Ft személyi jövedelemadó előleget. A Kúria a Kfv.I.35.804/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét, valamint az alperes 3116080794 számú határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.
- [9] A Kúria hangsúlyozta, hogy az anyagi adójogviszony egyfelől a felperes, mint adóalany, másfelől az adóztató közhatalom között jött létre, jól lehet, az a munkaviszonyra, illetve az abból származó jövedelemre épült. Ennek az anyagi természetű adójogviszonynak nem részese a munkáltató. A

munkáltató adózói minőségében egyes eljárási adókötelezettségek címzettje. Az előlegként átutalt összegek az adóalany és nem a munkáltató befizetései, azokat az adóalany és nem a munkáltató adóazonosító számán írják jóvá. A munkáltató a felperes jövedelméből vonta le az adóelőleget, tehát az előleg terhét felperes viselte. Ebből következően az esetleges túlfizetés visszatérítéséhez a felperesnek van joga. A megismételt eljárásban az adóhatóság azt volt köteles vizsgálni, hogy a felperes adószámára adóelőlegként hány forint befizetés érkezett, valamint azt is, hogy a végső fokon hozott legfelsőbb bírósági döntés alapján mennyinek kellett volna befolynia.

- [10] Az ekként megindult új eljárásban az alperes az elsőfokú adóhatóság határozatát két ízben is megsemmisítette, majd az elsőfokú hatóság 2017. július 21. napján kelt 2211895643 számú határozatával megállapította, hogy a 2007. évre a felperes az önellenőrzésében nem szerepeltette a 2.974.190 Ft munkaviszonyból származó bérjővedelmét, 472.757 Ft munkaviszonyból származó nem rendszeres bérjővedelmét. Az önellenőrzésben szereplő 1.082.122 Ft-tal szemben 521.080 Ft más bérjővedelme és 1.107.000 Ft önálló tevékenységből származó jővedelme keletkezett, ezért az összevont adóalap összegét 5.075.027 Ft-ban határozta meg, az önellenőrzésben szereplő 2.189.122 Ft-tal szemben. Erre tekintettel a felperes nem érvényesíthette a lakáscélú hiteltörlesztés, valamint az élet- és nyugdíjbiztosítás díjának kedvezményét, ezért az adóhatóság a fizetendő adó összegét a vallott 262.084 Ft-tal szemben 1.521.010 Ft-ban állapította meg. Az elsőfokú adóhatóság a kifizetői bevallások alapján rögzítette, hogy a felperes 2007. évi jővedelmeiből 1.607.814 Ft adóelőleget vontak le, mely az önkormányzat és a B. Kft. munkáltatóktól származott. Nézete szerint a felperes összes jővedelmét illetően 86.804 Ft túlvonás történt, mely visszaigényelhető adóként akkor jelentkezne, ha az adózó nem igényelte volna vissza a jelen eljárás tárgyát képező összeget. Az önellenőrzéssel visszaigényelt összeg és a javára megállapított összeg különbözetét adókülönbözetként írta elő a felperes terhére, miután már a korábbi adóbevallás alapján 264.500 Ft adó kiutalásra került, így a kettő közötti különbözet összegét 177.696 Ft-ot adóhiánynak minősített. Adóbírságot, késedelmi pótlékot felperes terhére nem számított fel.
- [11] A felperes fellebbezése folytán eljár alperes 2017. december 5. napján kelt 2235333921 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.
- [12] A felperes keresetében az alperesi határozatnak a 2007. évre a felperes javára ténylegesen befizetett személyi jővedelemadó előleg összegére vonatkozó megállapításait támadta, nem vitatta a 2007-es jővedelmek, így az összevont adóalap és a fizetendő adó tekintetében tett megállapításokat. Hangsúlyozta, hogy a felperes adószámláján a B. Kft-től és a B. Önkormányzatától összesen 3.045.109 Ft kifizetők által levont adóelőleg szerepel. Ezzel szemben a fizetendő adó összege kevesebb, így az ezt meghaladó összeg visszafizetésére a korábbi kúriai döntés alapján ő jogosult. Állította, hogy a személyi jővedelemadó adónemben túlfizetése 2.518.525 Ft.
- [13] Az alperes ellenkérelmében a határozatában foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását indítványozta.
- [14] Az alperes a per tárgyalásán a bíróság felhívására elismerte, hogy a magasabb összegű adóelőleg munkáltatói levonása és annak pénzügyi rendezése az államháztartás felé 2007. május 17-én megtörtént és ezt követően pénzmozgás az alperes és a felperes között adó-visszaigénylés okán nem történt.

Az elsőfokú ítélet

- [15] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta, az alperes határozatát az elsőfokú

határozatra is kiterjedően részben megváltoztatta akként, hogy a felperes terhére személyi jövedelemadó adónemben 2007 évre vonatkozóan az önellenőrzés során benyújtott bevallásához viszonyítva az adókülönbözet összegét 1.258.926 Ft-ban állapította meg, melyből a teljes összeg jogosulatlan visszaigénylésnek minősült. Egyúttal mellőzte az adóhiányra és a befizetési kötelezettségre vonatkozó adóhatósági rendelkezéseket. Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt - az alperesi megállapítással egyezően -, hogy a felperes 2007. évi adófizetési kötelezettsége 1.521.010 Ft volt, viszont tőle a kifizetők 3.045.109 Ft-ot vontak le, ami azt 1.524.099 Ft-tal haladta meg, ez tehát az az összeg, melynek visszatéríttetésére a felperes jogosult. Mivel a felperes önellenőrzésében 2.783.025 Ft visszaigénylést tüntetett fel, a két összeg különbsége az 1.258.926 Ft jogosulatlan igénylésnek tekintendő.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [16] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, befogadási okként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pontját jelölte meg. Kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására történő kötelezését kérte. Nézete szerint az ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 2. § (1), (4) bekezdéseit, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 43. § (1) és (6) bekezdését, továbbá a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 109. § (4) bekezdését. Megítélése szerint az ítélet nem tett eleget az Kúria Kfv.I.35.804/2014/6. számú eseti döntésében foglalt előírásoknak. A bíróság ítélete a levont és befizetett személyi jövedelemadó előleg megállapítása tekintetében teljesen iratellenes és ellentmond az alperesi nyilatkozatnak is. Sérti továbbá az ítélet a Kp. 99. § rendelkezéseit is azzal, hogy a fellebbezési jogot a bíróság kizárta ítéletében. Hangsúlyozta, hogy a Kúria korábbi döntése egyértelmű utasítást adott az alperesnek, melyben rögzítette, hogy az esetleges túlfizetéshez a felperesnek joga van. Vizsgálni kell a felperes folyószámlájára érkezett összeget, amelyet össze kell vetni a végső soron hozott döntés alapján járó adóelőleg összegével. Nem tekinthető jogosulatlannak a visszaigénylés önmagában azért, mert a felperes a kincstári adatlap kibocsátása előtt nyújtotta be önellenőrzését.
- [17] Hangsúlyozta, hogy a bíróság ítéletében tévesen, a perbeli adatokkal teljesen ellentétesen jelölte meg a korábban levont és befizetett személyi jövedelemadó adóelőleg összegét 3.045.109 Ft-ban mert figyelmen kívül hagyta a tárgyaláson elismert 2.646.589 Ft összeg mellett az eredetileg elismert 1.607.814 Ft összeget. A helyes levont és befizetett összeg tehát álláspontja szerint 4.254.403 Ft. Amennyiben a bíróság a Kúria utasítását és elvi állásfoglalását követi, úgy azt kellett pusztán vizsgálnia, hogy a felperestől mekkora összeget vontak le és fizettek be a költségvetésbe személyi jövedelemadó címén. Össze kellett volna vetnie, hogy a befizetések következtében a 2007. évi jövedelemhez viszonyított jogszerű adókötelezettség levonása után a felperes javára túlfizetés mutatkozott-e és ha igen, ennek mennyi az összege. Miután a bíróság nem vette figyelembe az ítéletben előírtakat, így jogsértő döntést hozott.
- [18] Kiemelte azt is, hogy a bíróság eljárási hibát vétett, mikor a feleket elzárta a rendes jogorvoslat lehetőségétől és tévesen rögzítette ítéletében, hogy az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek, ez sérti a Kp. 99. § (1) bekezdését.
- [19] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [20] A felperes felülvizsgálati kérelme kisebb részben alapos.
- [21] A Kúria 2. sorszámú végzésével a felperes felülvizsgálati kérelmét a Kp. 118. § (1) bekezdés a.) pontjára figyelemmel befogadta.
- [22] A Kp. 120. § (5) bekezdése és 115. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között, a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.
- [23] A perbeli jogvita megítélésénél két fontos szempontot kellett a Kúriának figyelembe vennie: egyrészről egy megismételt eljárásról van, ahol a Kúria korábbi hatályon kívül helyező ítéletében írt szempontok meghatározták a lefolytatandó eljárás irányát, másrészről a felülvizsgálati eljárásban új jogszabálysértés nem jelölhető meg, azaz olyan jogszabálysértésre nem történhet hivatkozás, amelyre a fél korábban nem hivatkozott és amelyet a bíróság ezért nem is bírálhatott el, emiatt arra a jogerős ítélet rendelkezést sem tartalmaz.
- [24] A Kúria rámutat, hogy közigazgatási perekben is érvényesül a kereseti kérelemhez kötöttség elve. A bíróság csak a keresetlevélben megjelölt jogszabálysértést vizsgálhatja, kivéve, ha semmiségi okot észlel. A kereseti kérelemnek tartalmaznia kell a jogilag releváns tényeket, amelyeket a felperes az általa felajánlott bizonyítás útján kíván igazolni. A tények pontos és részletes megjelölése azért jelentős, mert a bíróság csak ezekre alapíthatja ítéletében a tényállást.
- [25] A felperes által is hivatkozott kúriai döntés azt írta elő, hogy „az adóhatóság köteles vizsgálni, hogy felperes adószámára adóelőlegként hány forint befizetés érkezett, valamint azt is, hogy a végső fokon hozott legfelsőbb bírósági döntés alapján mennyinek kellett volna befolylnia. Nem tartozik az adóhatóság feladat- és hatáskörébe a munkáltató és a munkavállaló jogvitájának eldöntése, az másik per tárgya lehet. Az alperesnek azt kell vizsgálnia, illetve minősítenie, hogy a perbeli tényállásban túlfizetés történt-e. Ennek során fel kell tárnia azt is, hogy az önkormányzat mely adókötelezettségeket miként teljesített felperes javára.”
- [26] A fenti kötelezés alapján az adóhatóságnak a felperes által benyújtott önellenőrzés keretei között abban kellett állást foglalnia, hogy helytállóan került-e meghatározásra a felperes részéről a 2007. évi összevont adóalapja, mennyi az ez alapján számított adófizetési kötelezettsége és milyen összegű adóelőleg megfizetésére került sor akár az adózó, akár munkáltatói részről. Az alperes a fenti ellenőrzési kötelezettségének eleget tett. A felperes önellenőrzésében feltüntetett adóalaphoz képest eltérően állapította meg az adó alapját, melyet a felperes számszakilag nem is vitatott keresetében. Az sem képezte vita tárgyát, hogy milyen összegű adó került megfizetésre, hiszen a felperes az önellenőrzésében ennek összegét 3.045.109 Ft-ban jelölte meg. Az adóhatóság kimunkálta a 2007. évi adófizetési kötelezettségét, azt 1.521.010 Ft-ban rögzítette, melyet a felperes szintén nem vitatott.
- [27] A fentiek alapján a Kúria megítélése szerint jogszerűen járt el az elsőfokú bíróság, mikor a felperes keresete mentén vizsgálta az alperesi határozat jogszerűségét. Helytállóan mutatott rá arra, hogy a fenti számítás alapján a felperes 2007. évre fizetendő adója 1.521.010 Ft, melyhez képest a megfizetett 3.045.099 Ft, 1.524.099 Ft-tal haladja meg a fizetendő adó összegét. Ez az az összeg mely a felperesnek a kúriai útmutatás alapján visszajár, hiszen nem került a felek részéről

bizonyításra, hogy ennél magasabb vagy kisebb összegű adóelőleg fizetés érkezett volna adófolyószámlájára. A felperes az önellenőrzésében nem állított magasabb összegű fizetést, márpedig az adóhatósági vizsgálat kiindulási pontja az önellenőrzésben szereplő adatok ellenőrzése, azok felülvizsgálata volt. A felperes által hivatkozott kúriai döntésből sem lehet más következtetésre jutni, a túlfizetés összegének meghatározásához az adóhatóságnak az önellenőrzés figyelembevételével kellett a felperes 2007. évi adóalapját és fizetendő adóját meghatároznia, majd az önellenőrzésben is állított megfizetett adóhoz viszonyítania. Az alperes és a bíróság is a kúriai döntésben meghatározott szempontok alapján járt el, így megalapozatlan az a felperesi felülvizsgálati érvelés, hogy ezen utasításokat figyelmen kívül hagyták.

- [28] Az önellenőrzésben állított túlfizetés tehát téves volt, a felperesi tévedés abban állt, hogy nem minden, a részére megfizetett jövedelmet állított be bevallásába, így jogszerűen került az korrigálásra, a magasabb összegű adófizetés és a jogosulatlan visszaigénylés következményként történő megállapítására. A már fentiekben említett helyes számadatok figyelembevételével 1.258.926 Ft jogosulatlan visszaigénylés mutatható ki. Ugyanakkor tévedett az alperes és a bíróság is mikor a jogosulatlan visszaigénylést úgy tekintette, mint ami „elnyeli” a felperes részére jogosan járó túlfizetés összegét és nem rendelkeztek ennek kifizetéséről. A jogosulatlan igénylés jogkövetkezménye az Art. 170. § (1) bekezdése szerinti bírság kiszabás, melytől az alperes a perbeli esetben eltekintett. Az elsőfokú bíróság ítéletének 9. oldalának 5. bekezdése ugyan utal a visszatérítés szükségességére, de ítéletének rendelkező része e tekintetben hiányos nem rendelte el annak visszafizetését, és új eljárás lefolytatására sem kötelezte az alperest. Így elbírálatlan maradt a felperes visszatérítési igénye, amit önellenőrzésében kért.
- [29] Nem foglalkozott, foglalkozhatott érdemben a Kúria azzal a felperesi felülvizsgálati kérelemmel, hogy az önellenőrzésében állított 3.045.010 Ft helyett 4.254.403 Ft levonás mutatkozott a felperes oldalán, mivel ahogy korábban a Kúria az ítélet [23] pontjában utalt ez nem volt sem az önellenőrzés, sem pedig az elsőfokú eljárás tárgya. A felperes nem változtathatja meg a felülvizsgálat során a levont adóelőleg összegét, mert a per tárgya az alperes határozata jogszerűségének felülvizsgálata melyet egyrésztől behatárol a beadott önellenőrzés iránya, másrésztől kereseti kérelme. Ilyen állítás a felperes egyik beadványában sem szerepelt.
- [30] Nem alapos a felperesnek a Kp. 99. § (1) bekezdés sérelmét állító érvelése sem, ugyanis a Kp. és Art. sem teszi lehetővé az elsőfokú ítélet elleni fellebbezést, az egyedüli rendkívüli perorvoslati lehetőség a felülvizsgálat, mellyel a felperes élt.
- [31] A Kúria összegző álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felperest terhelő fizetendő adó összegét és ebből következően helytálló a visszajáró összeg meghatározása is, csak abban tévedett, hogy ennek visszatérítéséről nem rendelkezett az ítéletében. A fentiekre figyelemmel a Kúria a Kp. 121. § (1) bekezdés 2. fordulata alapján a jogerős ítéletet és az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Az új eljárásban az alperesnek az elsőfokú bíróság által kimunkált adatok alapján kell rendelkeznie az önellenőrzésről, megállapítania a jogosulatlan igénylés tényét, de határozatában az önellenőrzésben meghatározottak alapján a visszatérítés összegéről döntenie kell, azt vissza kell utalnia vagy a felperes folyószámláján ki kell mutatnia. Miután az alperes felperessel szemben bírság kiszabását nem tartotta szükségesnek a jogosulatlan igénylésre figyelemmel, az új eljárásban sem kerülhet sor ennek alkalmazására.

A döntés elvi tartalma

- [32] *A jogosulatlan igénylés nem jár fizetési kötelezettség előírással, annak jogkövetkezménye az esetleges bírság kiszabás, ebből következően a kimutatható adó túlfizetés visszatérítéséről rendelkezni kell a határozatban.*

Záró rész

- [33] A Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdésére figyelemmel döntött a Kúria arról, hogy a felek az eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.
- [34] A Pp. 102. § (1) bekezdés második mondatára figyelemmel az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték fele összegének, míg az eredménytelen felülvizsgálati eljárásban felmerült illeték teljes összegének megfizetésére kötelezte a Kúria a felperest. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja, illetékmentességben részesül. Ezért az Itv. 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű, a 39. § (3) bekezdés d) pontja alapján számított feljegyzett kereseti illeték fele összege - figyelembe véve a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdését is - az állam terhén marad.
- [35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el.
- [36] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2019. október 10.

dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró, dr. Sisák Péter sk. bíró